

134

USTAWA KARNA DEWIZOWA

z dnia 28 marca 1952 r.

Art. 1. § 1. Kto bez zezwolenia albo wbrew jego warunkom dokonywa obrotu wartościami dewizowymi — podlega karze więzienia od lat dwóch do lat pięciu i karze grzywny.

§ 2. Jeżeli sprawca czynu, określonego w § 1, dokonywa obrotu wartościami dewizowymi w szczególnie dużych rozmiarach albo z obrotu wartościami dewizowymi uczynił sobie stałe źródło dochodu —

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat pięciu i karze grzywny albo karze więzienia dożywotniego i karze grzywny.

§ 3. W przypadkach małej wagi, w szczególności, gdy sprawca czynu, określonego w § 1, dokonywa obrotu wartościami dewizowymi w małej ilości —

podlega karze więzienia do lat dwóch lub aresztu do lat dwóch i karze grzywny.

§ 4. W przypadku skazania za przestępstwo, określone w § 1 lub 2, sąd może orzec przepadek mienia skazanego w całości lub w części.

Art. 2. § 1. Kto, przeprowadzając przez granicę Państwa Polskiego wartości dewizowe, uchyla się od kontroli dewizowej —

podlega karze więzienia do lat pięciu i karze grzywny.

§ 2. Tej samej karze podlega — kto uchyla się od kontroli dewizowej, przeprowadzając przez granicę Państwa Polskiego wyroby użytkowe ze złota lub platyny albo inne metale szlachetne, kamienie szlachetne lub klejnoty, określone w przepisach dewizowych.

§ 3. Jeżeli sprawca uczynił sobie z popełnienia przestępstw, określonych w § 1 lub 2, stałe źródło dochodu —

podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat pięciu i karze grzywny.

Art. 3. § 1. Kto bez zezwolenia posiada w kraju wartości dewizowe —

podlega karze więzienia od roku do lat pięciu.

§ 2. Jeżeli sprawca czynu, określonego w § 1, posiada wartości dewizowe w dużej ilości —

podlega karze więzienia od lat pięciu do lat pięciu i karze grzywny.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu, określonego w § 1, posiada wartości dewizowe w małej ilości —

podlega karze aresztu do sześciu miesięcy albo karze grzywny.

Art. 4. § 1. Kto wbrew obowiązkowi, określonego w przepisach dewizowych, nie pobiera należności od zagranicy —

podlega karze więzienia do lat dwóch.

§ 2. Kto dokonywa płatności wobec zagranicy w sposób lub w terminie, niezgodnym z przepisami dewizowymi —

podlega karze aresztu do roku.

Art. 5. § 1. Kto wbrew obowiązkowi, określonego w przepisach dewizowych, nie zaoferowuje do skupu mienia, posiadanego za granicą lub należności od zagranicy —

podlega karze więzienia do lat trzech i karze grzywny.

§ 2. Kto wbrew obowiązkowi, określonego w przepisach dewizowych, nie zgłasza mienia lub należności, wymienionych w § 1 —

podlega karze aresztu do lat dwóch i karze grzywny.

§ 3. Karze, przewidzianej w § 2, podlega również — kto wbrew obowiązkowi, określonego w przepisach dewizowych, nie zgłasza pozostającego w jego posiadaniu lub zarządzie mienia cudzoziemca dewizowego lub zobowiązań wobec zagranicy.

Art. 6. § 1. Kto bez zezwolenia lub wbrew jego warunkom dysponuje mieniem posiadanym za granicą lub należnością od zagranicy —

podlega karze więzienia do lat trzech i karze grzywny.

§ 2. Jeżeli sprawca dysponuje mieniem małej wartości albo należnością w niewielkiej wysokości —

podlega karze aresztu do roku lub karze grzywny.

Art. 7. § 1. Kto do obrotów lub rozrachunków stosuje kursy dewiz lub pieniądze zagranicznych inne, niż ustalone na podstawie obowiązujących przepisów — podlega karze aresztu do lat dwóch.

§ 2. Kto ogłasza kursy dewiz lub pieniądze zagranicznych inne, niż ustalone przez instytucję do tego uprawnioną —

podlega karze aresztu do roku.

Art. 8. Kto w celu uzyskania dla siebie lub innej osoby zezwolenia przytacza dane, niezgodne z rzeczywistością —

podlega karze więzienia do lat dwóch.

Art. 9. W przypadkach przestępstw dewizowych małej wagi sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet od kary uwolnić.

Art. 10. § 1. W przypadku skazania za przestępstwo, określone w art. 1, 2 lub 3, sąd orzeka przepadek przedmiotów przestępstwa bez względu na to, czyją stanowią własność.

§ 2. Sąd może nie orzec przepadek przedmiotów przestępstwa, określonych w § 1, jeżeli właściciel posiadał je zgodnie z przepisami dewizowymi, a sprawca uzyskał je w drodze przestępstwa.

Art. 11. Użyte w niniejszej ustawie zwroty: „wartości dewizowe”, „obrot wartościami dewizowymi” i „cudzoziemiec dewizowy” oraz wyraz „zezwozenie” oznaczają pojęcia, ustalone w ustawie dewizowej z dnia 28 marca 1952 r.

Art. 12. Do orzekania w sprawach o przestępstwa, przewidziane w niniejszej ustawie, właściwe są sądy wojewódzkie.

Art. 13. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Sprawiedliwości i Generalnemu Prokuratorowi Rzeczypospolitej.

Art. 14. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Sprawiedliwości: *H. Świątkowski*